

www.KBY.org.il

הנסכים והחלה

הדיין הרב ישי בוכריס שליט"א

"כך פתח רבי תנחומא בר אבא בשם רבי חנינא אחיו של רבי אחא בן רבי חנינא זאת הפרשה של נסכים, שנאמר (במדבר טו, ו ז): או לאיל תעשה מנחה, ויין לנסך שלשית ההין, ומכאן ואילך (שם שם, יט כ): והיה באכלכם מלחם הארץ, ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה, הרי חלה למטה ונסכים למעלה, לפיכך פתח רבי חנינא (קהלת ט, ז): לך אכל בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך, מהו (שם): כי כבר רצה האלהים את מעשיך, אכל בשמחה לחמך זו פרשת חלה. ושתה בלב טוב יינך זו פרשת נסכים. מהו כי כבר רצה וגו', זו הכנסת ישראל לארץ, שנאמר: כי תבאו אל ארץ וגו' "

אומר המדרש אחרי החלה והנסכים אלוקים רצה את מעשיך, וצריך להבין איך החלה והנסכים מכפרים על חטא המרגלים? מה הקשר ביניהם?

בתנא דבי אליהו (ו' פרק כט')

"באותה שעה (אחרי האבל הגדול של חטא המרגלים והמעפילים) אמר הקב"ה למשה לך ורצה את אותם העניים שכבר יצא ליבם מעליהם, אמר משה לפני רבש"ע במה ארצה אותם? אמר לו לך ורצה אותם בדברי תורה שנא'. (את כל הפרשה של הנסכים והפרשת חלה) באותה שעה הייתה מריבה גדולה בין ישראל לגרים אמר לו הקב"ה למשה למה עשו מריבה אלו עם אלו אמר לו רשב"ע אתה

{א} וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: {ב} דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל אֶרֶץ מִוֶּשֶׁבְתֵיכֶם אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם: {ג} וַעֲשִׂיתֶם אֵשֶׁה לַה' עֹלָה או זָבַח לְפָלֵא נֶדֶר או בְּנִדְבָה או בְּמַעֲדֵיכֶם לַעֲשׂוֹת רִיחַ נִיחַח לַה' מִן הַבֶּקָר או מִן הַצֹּאן: {ד} וְהִקְרִיב הַמִּקְרִיב קָרְבָּנוּ לַה' מִנְחָה סֹלֶת עֶשְׂרוֹן בְּלוּל בְּרִבְעֵית הַהֵינ שֶׁמֶן: {ה} וַיִּין לְנֶסֶךְ רְבִיעֵית הַהֵינ תַּעֲשֶׂה עַל הָעֹלָה או לְזָבַח לְכֶבֶשׂ הָאֶחָד: {ו} או לְאֵיל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה סֹלֶת שְׁנֵי עֶשְׂרִים בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלִשִׁית הַהֵינ: {ז} וַיִּין לְנֶסֶךְ שְׁלִשִׁית הַהֵינ תִּקְרִיב רִיחַ נִיחַח לַה'. בְּרֵאשִׁית עֲרִסְתֶּכֶם חֲלָה תְרִימוּ תְרוּמָה כְּתְרוּמַת גֶּרֶן כֵּן תְרִימוּ אֹתָהּ

[במדבר טו' פס' א'-כב']

אלוקים מצווה את עמ"י בשני מצוות נסכים והפרשת חלה ששניהם מצוות התלויות בארץ

מסביר שם רש"י - "כי תבאו. בשר להם שיכנסו לארץ" לאחר שנגזר עליהם ארבעים שנה להיות במדבר יש צורך להרים את המוראל בעם ולכן משה מעודד אותם שהם יכנסו לארץ וכראייה לכך מצווה אותם מצוות התלויות בארץ.

ומ"מ צריך להבין מדוע דווקא שתי המצוות הללו נבחרו מכל המצוות שיש התלויות בארץ?

המדרש במדבר רבה (י"ז-ב) דורש את שלושת העניינים (נסכים חלה וא"י) מפס' אחד

יודע, א"ל הקב"ה למשה וכי לא כך אמרתי לך וכי יגור איתכם גר חוקה אחת...

אם מקודם היה לנו שאלה איך פרשת נסכים וחלה קשורים לחטא המרגלים עכשיו השאלה הוכפלה איך קשור גם לחטא המעפילים? ועוד מה פשר המריבה של ישראל וגרים? על מה הם רבו? ומה הדו שיח בין משה רבינו לקב"ה?

נמשיך בשאלות במדרש תנחומא כתוב כך-

"כך פתח בו רבי תנחום בר אבא בשם.. הפרשה הזו של נסכים היא שנא' או לאיל תעשה מנחה סלת ויין לנסך חצי ההין הרי היא של נסכים, ומכאן ואילך החלה שנא' והיה באכלכם מלחם הארץ ראשית עריסותכם חלה תרימו תרומה, הרי חלה למטה ונסכים למעלה לפיכך פתח רבי חנינא לך אכול בשמחה לחמך וגו' "

מה המדרש רוצה להגיד לנו? מה הוא אומר הפרשה למעלה זה נסכים ולמטה זה חלה, תמוה מאוד וכי בשביל זה צריך את המדרש? את זה כל ילד יודע!

כדי להבין את העניין, מדוע שנסכים וחלה יהיו תיקון למעפילים ולמרגלים? ולמה שהחלה והנסכים יגרמו שעמ"י והגרים לא יריבו? נצטרך מהו חטא המרגלים.

המדרש בבמד"ר (פרשה טז'-א' וב')

א. "הלכה מהו לפרש לים הגדול קדם לשבת שלשה ימים, שנו רבותינו (ספרי שופטים רג): אין מפליגין בספינה בים הגדול שלשה ימים קדם לשבת בזמן שהוא הולך למקום רחוק, אבל אם מבקש לפרש כמו מצור לצידון, מתר לו לפרש אפלו בערב שבת, מפני שהדבר ידוע שהוא יכול לילך מבעוד יום, בשליח הרשות, ואם היה שליח מצוה, מתר לו לפרש בכל יום שירצה, למה, מפני שהוא שליח מצוה ושליח מצוה דוחה את

השבת, וכן את מוצא בסכה ששינוי ששלוחי מצוה פטורין מן הסכה, שאין לך חביב לפני הקדוש ברוך הוא כשליח שמשלח לעשות מצוה ונותן נפשו כדי שיצליח בשליחותו, ואין לך בני אדם שנשתלחו לעשות מצוה ונותנין נפשם להצליח בשליחותן כאותם שנים ששלח יהושע בן נון, שנאמר (יהושע ב, א): וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים, מי היו, שנו רבותינו אלו פינחס וכלב, והלכו ונתנו נפשם והצליחו בשליחותן. מהו (שם): חרש, מלמד שעשו עצמן קדרין והיו צווחין הרי קדרות, מי שירצה יבוא ויקנה, כל כך למה, שלא ירגיש בהן אדם, קרי ביה חרש, כדי שלא יאמרו בני אדם שהן מרגלים. (שם): וילכו ויבאו בית אשה זונה ושמה רחב וישכבו שמה, עמדה וקבלן, והרגיש בהן מלך יריחו ושמע שבאו לחפר את הארץ, שנאמר (שם שם, ב): ויאמר למלך יריחו לאמר, כיון שהלכו לבקשם, מה עשתה רחב, נטלה אותם להטמינם, אמר לה פינחס אני כהן והכהנים נמשלו למלאכים, שנאמר (מלאכי ב, ז): כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא, והמלאך מבקש נראה מבקש אינו נראה. ומנין שנמשלו הנביאים כמלאכים, שכן הוא אומר במשה (במדבר כ, טז): וישלח מלאך ויצאנו ממצרים, והלוא משה היה, אלא מכאן שנמשלו הנביאים כמלאכים. וכן הוא אומר (שופטים ב, א): ויעל מלאך ה' מן הגלגל אל הבכים ויאמר אעלה אתכם ממצרים, והלוא פינחס היה, אלא מיכן שנקראו הנביאים מלאכים, לפיכך אמר לה פינחס אני כהן ואיני צריך להטמין, הטמיני לכלב חברי ואני עומד לפניך ואינן רואין אותי, וכן עשתה, שנאמר (יהושע ב, ד): ותקח האשה את שני האנשים ותצפנם אין כתיב כאן, אלא (שם): ותצפנו, הרי שלא הטמינה לפינחס אלא לכלב, וללמדך כמה נתנו שני צדיקים אלו נפשם לעשות

שליחותם. אבל שלוחים ששלח משה היו רשעים, מנין, ממה שקרינו בענין (במדבר יג, ב): שלח לך אנשים.

הדרשן מביא דוג' לשליחים(מרגלים) טובים שמסרו את נפשם לשליחותם בניגוד למרגלים ששלח משה רבינו שהם היו רשעים, ושהמדרש רוצה להראות את מסירות נפשם של כלב ופנחס הוא מציין כי עשו עצמו קדרין ומכרו חרסים ע"מ שלא יזהו אותם כמרגלים, ועוד שפנחס אמר לרחב את לא צריכה להצפין אותי אני יהפוך לבלתי נראה כי אני כהן וכהן הוא מלאך ומלאך יכול לבקש להיות לא נראה. המדרש הזה תמוה מאוד איפה המסירות נפש של כלב ופנחס? עשו עצמם קדרין שלא יגלו אותם זה לא מסירות נפש זה טקטיקה של הסוואה של ריגול מה מסירות נפש כאן?! ואם הגדלות של כלב ופנחס זה שהתחפשו לקדרין והתחבאו אז הרשעות של המרגלים צריכה להיות שלא התחפשו ושלא התחבאו, וברור שלא זו הייתה הרשעות של חטא המרגלים!

ב. "זה שאמר הכתוב (תהלים עו, ו): אשתוללו אבירי לב נמו שנתם. אשתוללו, אלו משה ואהרן ששלחו המרגלים ובאו ואמרו לשון הרע על הארץ ולא היו יודעים מה לעשות, אלא אף משה ואהרן נתרשלו את ידם, מיד עמד כלב ושתק כל אותן אכלוסין, שנאמר (במדבר יג, ל): ויהס כלב את העם, עמד לו על הספסל והיה משתקן ואומר הס, והם שותקין לשמע ממנו, אמר להם (שם יד, ז): טובה הארץ מאד מאד, אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה טובה גדולה אני מחזיק לך, שנאמר (דברים א, לו): זולתי כלב בן יפנה, מהו זולתי, לזה אתי יותר מששים רבוא מכם, אתם לא מצאתם ידיכם אלא כשלתם, לכך נאמר: אשתוללו אבירי לב, כל כך למה על שהיו

שלוחין טפשיין, אמר שלמה (משלי כו, ו): מקצה רגלים חמס שתה שלח דברים ביד כסיל."

הדרשן לא חוסך אש מאף אחד ובא בטרונאי למשה ואהרון ששלחו שליחים טפשיים, מה הדרשן רוצה ממה ואהרון? מדוע הוא בא אליהם בטרונאי?

נביא עוד מדרש פליאה המובא באותה פרשה

ד שלח לך אנשים, זה שאמר הכתוב (משלי י, כו): כחמץ לשנים וכעשן לעינים כן העצל לשלחיו, נכרים היו המרגלים שהיו מוציאים לשון הרע על הארץ, שנאמר (ירמיה ט, ב): וידרכו את לשונם קשתם שקר, למה הדבר דומה לעשיר שהיה לו כרם, כשהיה רואה שהיין יפה היה אומר הכניסו את היין בביתי, וכשהיה רואה שהיין חמץ, היה אומר הכניסו את היין בבתיכם. אף כך הקדוש ברוך הוא, כשראה שהזקנים מעשיהם כשרים, קרא אותן לשמו, שנאמר (במדבר יא, טז): אספה לי שבעים איש, וכשראה את המרגלים שהן עתידין לחטא, קרא אותן לשמו של משה, שלח לך אנשים.

הדרשן עכשיו "מסבך" גם את הקב"ה! שהכל טוב הוא לוקח קרדיט לעצמו וכשהמצב רע הוא מפיל את זה על משה רבינו?! איש אינו חומק מתחת שבטו של הדרשן, המרגלים, משה ואהרון ואפילו הקב"ה!

נסכם את התמיהות- שאלנו מה הקשור לכך שהנסכים וחלה מכפר על חטא המרגלים והמעפילים? ראינו שהמרגלים חטאו בכך שלא התחפשו לקדרין משה ואהרון חטאו ששלחו אנשים טפשיין והקב"ה ח"ו מתנהג באגואיסטיות המתאימה לפוליטיקאי ולא לקב"ה.

נעבור לנושא אחר ולאחר מכן נחבר הכל:

השם משמואל(שלח תרע"ב) אומר כי חטא המרגלים הינו חטא כמו חטא בית שני, ומהו החטא של בית שני שחטא המרגלים כמותו?

המהר"ל (נצח ישראל פ"ד) מסביר כי בית ראשון חרב בגלל ג' עבירות שהיה ביהמ"ק עומד בזכות ג' אבות ובית שני שהיה עומד בזכות כנסת ישראל חרב בגלל שנאת חנם..דברים עמוקים רמזנו לך פה... וכ"כ בחידושי אגדות על מס' גיטין ושם קצת מחדד את העניין שהיצר הרע היה מתגרה בהם כנגד מעלתם ולכן בבית שני התגרה בהם בשנאת חנם שמעלת ביהמ"ק הייתה בזכות כנסת ישראל(לעומת בית ראשון שהיה בזכות שלושת האבות ולכן התגרה בהם בשלושה עבירות,מה הקשר בין שלושת עבירות לשלושת האבות זה שיעור בפני עצמו) אגב מזה אפשר ללמוד הפוך אם יש יצר הרע לדבר מסוים כנראה שפה עיקר התיקון שעלינו לעשות

המדרש (פרשה טז' אות ה')

ה זה שאמר הכתוב (משלי כו, ו): מקצה רגלים חמס שתה שלח דברים ביד כסיל, וכי כסילים היו מרגלים והלוא כבר נאמר: שלח לך אנשים, ובכל מקום שנאמר אנשים בני אדם צדיקים הם, שכן הוא אומר (שמות יז, ט): ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים, וכן הוא אומר (שמואל א יז, יב): והאיש בימי שאול זקן בא באנשים, (שם א א, יא): ונתתה לאמתך זרע אנשים, לאלו את קורא כסילים, אלו לא נקראו כסילים אלא על שהוציאו דבה על הארץ, שנאמר (משלי י, יח): ומוצא דבה הוא כסיל, אף על פי כן בני אדם גדולים היו ועשו עצמן כסילים, עליהם אמר משה (דברים לב, כ): כי דור תהפכת המה בנים לא אמן במ, שנבחרו מכל ישראל מפי הקדוש ברוך הוא ומפי משה, שכן כתיב (שם א, כג): וייטב בעיני הדבר ואקח מכם שנים עשר אנשים, מכאן שהיו צדיקים בפני ישראל ובפני משה, ואף משה לא רצה לשלחם מדעת עצמו עד שנמלך בהקדוש ברוך הוא על כל אחד ואחד, פלוני משבט פלוני, ואמר לו ראויים הם, ומנין שאמר הקדוש ברוך הוא שהיו ראויים, שנאמר (במדבר יג, ג): וישלח אתם משה ממדבר פארן על פי ה', ואחר כך לסוף ארבעים יום נהפכו ועשו כל הצרה וגרמו לאותו דור שילקה באותה המכה, שנאמר: כי

דור תהפכת המה, שנתבררו צדיקים ונתהפכו, לך נאמר: שלח לך אנשים (שם שם, טז): אלה שמות האנשים.

המדרש הזה הפוך ממה שאמרנו לעיל,משה רבינו לא שלח טפשים הוא שלח אנשים צדיקים!

אלא כאן טמון המפתח להבין את הכל,הדרשן רוצה להגיד כי הבעיה של המרגלים זה חוסר התבטלות ונסביר כוונתנו- אדם שאין לו כלום,לא חכם לא מוכשר וכו' הוא מתבטל בפני כולם אבל אדם שהוא חכם או צדיק לו קשה להתבטל, אומר השפת אמת(שלח תרלא') "... וכן בכל מצוה אם האדם מבטל באמת כל רצונו אף לא לזכות למדרגות רק כדי לעשות רצון ה' בלבד נקרא שנותן נפשו בשליחות כי אם מצרף חפצו אינו שליח,ו"ש **בשליחי יהושע חרש שעשו עצמן קדרין**.."

עכשיו אנחנו מתחילים להבין,לא שהמרגלים של יהושע עשו קדרין של חרס, אלא עשו עצמו חרסים! חרס זה דבר שלא שווה כלום(חספא בעלמא) התבטלו ואילו השליחים של משה עשו הפוך משליחי יהושע ובכך היה חטאם שלא עשו עצמם חרסים, וא"כ עכשיו המדרש הראשון מובן מה גדלות מרגלי יהושע לעומת חטאם של מרגלי משה,הקב"ה אומר על גאוותן "אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת" וזה מה שאומר המדרש שכשהמרגלים חטאו הקב"ה אומר אין אלו מרגלים שלי אני לא יכול להיות איתם לכן "שלח לך" לך ולא לי שאני לא יכול להיות עם גאוותנים ולא ח"ו שאלוקים אומר למשה האשמה עליך אני לא לוקח אחריות.משה שלח אנשים צדיקים אבל זה בדיוק העקב אכילס אצל צדיקים יכולה להיות חוסר התבטלות שיש להם איזה סיבה למה לא להתבטל. וזה בדיוק חטאם של המעפילים,אלוקים אומר להם לא לעלות אבל המעפילים לא קיבלו מרות ואמרו כן נעלה,

עכשיו ננסה להבין איך הנסכים והחלה מתקנים את אי קבלת המרות.

המהר"ל בנצח ישראל(פרק י"ג) מביא את הגמ' בברכות ד' ד: "אמר רבי יוחנן מפני מה לא נאמר נו"ן באשרי מפני שיש בה מפלתן של שונאי ישראל דכתיב {עמוס ה-ב} נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל במערבא מתרצי לה הכי נפלה ולא תוסיף לנפול עוד קום בתולת ישראל אמר רב נחמן בר יצחק אפילו הכי חזר דוד וסמכן ברוח הקדש שנא' {תהילים קמה-יד} סומך ה' לכל הנופלים"

וכמובן שאמירה זו צריכה להעלות תימה עצומה וכי אין פסוקים שלילים המתחילים באותיות אחרות? וכי אין פסוקים חיוביים המתחילים באות נ' ? אלא מסביר המהר"ל כי האות נ' לא נכתבה לא בגלל שיש פס' מקרי שלילי המתחיל בנ' אלא נ' בהגדרתה היא אות נופלת, נופלת משני בחינות האחת יש עשרים ושבע אותיות(עם אותיות הסופיות) והאות נ' הינה האות הארבע עשרה האות האמצעית "וידוע כי כל דבר שהוא באמצע עומד בעצמו ואין לו סמך כי אין לו חיבור לא לימין ולא לשמאל" וסיבה נוספת שהאות נ' היא אות נופלת מפני שלכל אות יש את הבת זוג שלה ע"מ לחבר אותה למספר עגול(עשר או מאה) לדוג' פ'+כ'=מאה, ע'+ל'=מאה וכן הלאה אבל לאות נ' אין בת זוג, אע"פ שגם באות ה' ישנה אותה נפילה שהרי ט'+א'=עשר, ח'+ב'=עשר ולאות ה' אין בת זוג מ"מ האות נ' היא אות נופלת בשני הנפילות(גם שאין לה בת זוג וגם שהיא האות האמצעית) וזה שאמר הפס' "הן עם לבדד ישכון" הן אותיות ה' ו נ', ועמ"י הוא "הן עם לבדד" הם עם המועדים ליפול עם של ה' ו נ' אבל "סומך ה' לכל הנופלים" גומר המהר"ל "וראוי להבין הדברים הגדולים האלו מאוד כי הם דברים ברורים אין ספק באמתם למי שמבין דברי חכמה" וזאת הסיבה שמי שאומר "תהלה לדוד" שלושה פעמים הוא בן עולם הבא מכיוון שהוא מדגיש את תלותו בקב"ה שבלעדיו היינו נופלים שעמ"י הינו מועד ליפול ללא סמיכת הקב"ה ועפ"ז מבאר(בספרו אור חדש עמ' קלז') את דברי המן "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד" אומר המן אם עמ"י היה "הן" כלומר נפרד משאר אומות העולם(כפי שהסברנו שאותיות ה' ו נ' אותיות

נפרדות) אז "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא ולא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה" אבל עכשיו עמ"י אינו נפרד מאיתנו הוא מפוזר בינו ומתחבר אלינו, אינם כבר בדד אלא צירפו עוד אחד התחברו וא"כ הם כבר נו' ולא נה' וזה שאמר "ישנו" יש נו' כלומר יותר מנה' וכאשר אין הם נה' אלא נו' אפשר להפיל אותם כי "סומך ה' לכל הנופלים" דווקא שהם נה'.

הגמ' במס' שבת ד' לא: אומרת "א"ר יוחנן משום ר' אלעזר אין לו להקב"ה בעולמו אלא יראת שמים בלבד שנאמר {דברים י-יב} ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה וגו' וכתוב {איוב כח-כח} ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה וגו' **שכן בלשון יוני קורין לאחת הן** תסתיים" כפי שאמרנו "הן" זה אחד אין לה חיבור לשום דבר.

מפה נסביר מה מיוחד בנסכים ובחלה- התור"ש "כי תבואו אל ארץ מושבתיכם אשר אני נותן לכם תניא כי תבואו להטעינה נסכים בבמה גדולה הכתוב מדבר... אתה אומר בבמה גדולה או אינו אלא בבמה קטנה.. כשהוא אומר אשר אני נותן לכם בבמה הנוהגת לכולכם הכתוב מדבר דברי רבי ישמעאל, רבי עקיבא אומר כי תבאו להטעינה נסכים בבמה קטנה הכתוב מדבר אתה אומר לבמה קטנה או אינו אלא לגדולה כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם הרי בבמה הנוהגת בכל מושבתיכם"

כלומר רבי ישמעאל אומר נסכים בבמה גדולה ור"ע אומר בבמה קטנה, מה ההבדל בין במה גדולה לבמה קטנה? בבמה גדולה מקריבים קרבנות ציבור בבמה קטנה מקריבים קרבנות יחיד, הוויכוח הוא האם בקרבנות יחיד יש נסכים או לא

הילקוט שמעוני(שלח פר' טו') "דבר אל בני"י משל קרבנות ציבור הנסכים באים ולא משל יחידים ולא משל גרים ולא משל נשים ולא משל עבדים, מנין חרבות את

גרים נשים ועבדים שישקלו או ישתתפו אמרת וידבר ה'
אל משה לרבות יחידים"

הספורנו על הפס' "לעשות ריח ניחוח" הנה עד העגל היה
הקרבן ריח ניחוח בזולת מנחה ונסכים כעניין בהבל בנח
ובאברהם וכעניין וישלח את נערי בני" ויעלו עולות ויזבחו
שלמים לה' פרים לא זולת זה ובחטאם בעגל הצריך מנחה
ונסכים לעולת התמיד שהוא קרבן ציבור **ומאז שחטאו
במרגלים הצריך מנחה ונסכים להכשיר גם קרבן יחיד"**

מה הקשר שלאחר שחטאו המרגלים הצריך נסכים לקרבן
יחיד?

אומר השם משמואל (שלח תרע"ב) "וכבר ביאר אבי
אדמו"ר זצ"ל"ה בספרו אגלי טל שקרקע עצמה אין בה
דין גדולי קרקע אך בדבר אחד יש בהם התדמות בצד מה
שבשניהם יש כח התכללות שכל הצמיחה מהארת אינו
כח פרטי שהרי בארץ זו עצמה זורעין בה היום חטים
ולמחר מין אחר ומינים ממינים שונים, וכח הצמיחה הוא
כח משותף לכולם, וע"כ בציבור שיש בהם כח התכללות
היו טעונים נסכים ממתן תורה ואילך שישראל השיגו אז
מעלת הציבור"

הרעיון הוא פשוט-חטא המרגלים היה בחוסר התבטלות
ובחשיבות ה"אני" אומר הקב"ה אין "אני" יש כנסת

ישראל שצריכים להתבטל אליה לא באופן פרטי אלא
כלל, בנסכים מקריבים חצי ההין לפר ושלישית ההין, ההין
אותיות ה' ו' נ' אומר הדרשן בשביל לתקן את חטא
המרגלים וחטא המעפילים צריך להיות הין, ואז סומך ה'
לכל הנופלים, להיות מחובר לקב"ה בלבד להתנתק מכל
שאר הדברים ואפילו מן הדעה הפרטית שלך! וכן מצוות
חלה-כל תרומה ומעשר זה לתת מדבר חדש, צמחו חטים
אני נותן מעשר וכדו' אבל חלה זה לא על יצירה חדשה
אלא על כך שערבתתי שקיבצתי עם החטים והשעורים
כל מיני תבלינים, שמתאחדים כל מיני גורמים, לכן חלה
שזה התכללות של כל הפרטים זה מתקן את חטא
המרגלים וחטא המעפילים שנובע מה"אני"

וזה מה שכותב השם משמואל (תרע"ב) "וכן יש לומר
במצוות חלה שהיא מפאת קיבוץ קורטי הסולת ושעורה
מעיסה שהוא עומר כדי עיסת המדבר..."

ועכשיו יובן מדוע הייתה מלחמה בין ישראל לגרים (כפי
שהובא בריש המאמר בשם התנא דבי אליהו) הגרים הבינו
שכלל ישראל לא כולל את הגרים לכן עמ"י רב עם הגרים
אומר להם הקב"ה אולי כיחידים הגרים לא מכלל ישראל
אבל בהתכללות הם כן חלק מעמ"י!